

ພາກ 1. ຄວາມເປັນມາຂອງໂຄງການ

ສະເໜີໂຄງການໂດຍຫຍໍ້ _____	1
ຫຸ້ນສ່ວນໂຄງການ _____	2
ຄວາມຈຳເປັນແລະເຫດຜົນ ເພື່ອສ້າງໂຄງການນ້ຳເທີນ 2 _____	3
ການປະກອບສ່ວນຕໍ່ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ _____	3
ໂຄງປະກອບດ້ານນະໂຍບາຍ, ລະບຽບກົດໝາຍແລະການປົກຄອງ _____	4

ລັດຖະບານ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ (ສປປລາວ) ແລະ ກຸ່ມໄຟຟ້ານ້ຳເທີນ 2 (NTEC) ກຳລັງສະເໜີ ໃຫ້ສ້າງແລະດຳເນີນໂຄງການໄຟຟ້ານ້ຳເທີນ 2 ຢູ່ໃນ ສປປລາວ. ພາກນີ້ ໄດ້ສະເໜີກ່ຽວກັບໂຄງການ ແລະສະຖານະການ ຂອງໂຄງການ ຕໍ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງປະເທດ. ໂຄງປະກອບດ້ານນະໂຍບາຍ ແລະລະບຽບກົດໝາຍ ກໍຍັງໄດ້ອະທິບາຍໃນພາກນີ້ ເຊັ່ນດຽວກັນ.

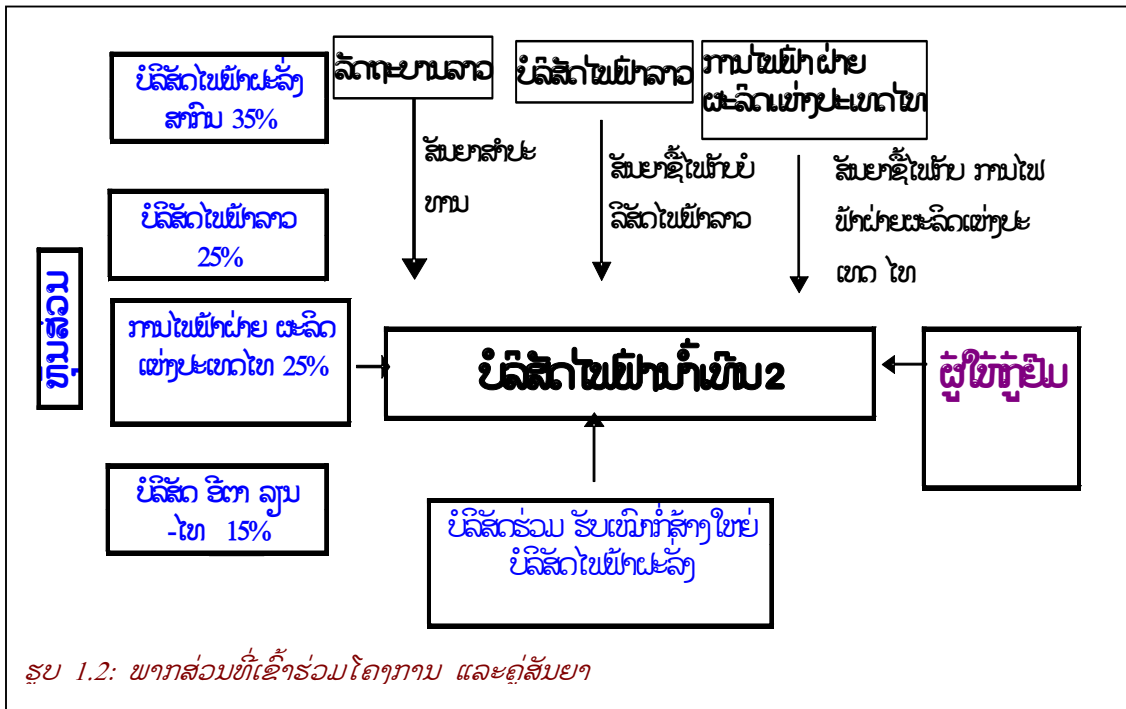
ສະເໜີໂຄງການໂດຍຫຍໍ້

ສປປລາວ ຕັ້ງຢູ່ໃນ ພາກກາງຂອງອາຊີຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້, ກວມເອົາເນື້ອທີ່ ທັງໝົດ 236.800ກມ², ນ້ອຍກວ່າປະເທດອັງກິດ. ສປປລາວ ເປັນປະເທດ ທີ່ບໍ່ມີຊາຍແດນຕິດກັບນ້ຳທະເລ, ເປັນປະເທດທີ່ມີພູເຂົາຫຼາຍ ແລະເກືອບທັງໝົດເນື້ອທີ່ຂອງປະເທດ ແມ່ນນອນຢູ່ໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງຕອນລຸ່ມ ຊຶ່ງເປັນຊາຍແດນແລະຍາວຢຽດ ຈາກເໜືອລົງໃຕ້ຂອງປະເທດ. ສປປລາວ ມີພົນລະເມືອງປະມານ 5,4 ລ້ານຄົນ. ປະຊາຊົນສ່ວນຫຼາຍ ດຳລົງຊີວິດ ຢູ່ຕາມບ້ານຕ່າງໆ ທີ່ກະແຈກກະຈາຍ ຊຶ່ງເສັ້ນທາງເຂົ້າອອກຍັງເປັນບັນຫາຢູ່ ຍ້ອນພູມສັນຖານ

ແລະ ດິນຟ້າອາກາດ. ສປປລາວ ມີຊາຍແດນຕິດກັບແຂວງຍູນນານຂອງ ປະເທດຈີນ ຢູ່ດ້ານເໜືອ, ກັບຫວຽດນາມ ດ້ານຕາເວັນອອກ, ກັບກຳປູເຈຍດ້ານໃຕ້, ກັບໄທດ້ານຕາເວັນຕົກ ແລະມຽນມາດ້ານຕາເວັນຕົກສ່ຽງເໜືອ.

ໂຄງການໄຟຟ້ານ້ຳເທີນ 2 ແມ່ນມີທີ່ຕັ້ງຢູ່ແຂວງຄຳມ່ວນ ພາກກາງຂອງ ສປປລາວ. ໂຄງການດັ່ງກ່າວ ຈະປະກອບດ້ວຍເຂື່ອນຕັນສາຍນ້ຳເທີນ ທີ່ເປັນສາຂາຂອງແມ່ນ້ຳຂອງ ຊຶ່ງຈະສ້າງອ່າງເກັບນ້ຳໂດຍມີເນື້ອທີ່ 450 ກມ² ຖ້ວມພູພຽງນາກາຍ ພ້ອມມີບໍລິມາດສູງສຸດ 3.910 ລ້ານແມັດກ້ອນ. ນ້ຳຈາກອ່າງເກັບນ້ຳ ຈະໄດ້ຕ່າວນ້ຳໃຫ້ໂຕນຕົກ ສູງກ່ວາ 350ມ ລົງສູ່ໂຮງໄຟຟ້າ ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ຕີນພູພຽງນາກາຍໃກ້ກັບເມືອງຍົມມະລາດ. ນ້ຳທີ່ໄຫຼອອກຈາກໂຮງໄຟຟ້າ ແມ່ນຈະໄຫຼເຂົ້າໄປໃນອ່າງດັດສົມນ້ຳ ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນ ແມ່ນຈະໄຫຼລົງໃສ່ເຊບັ້ງໄຟ ຕາມຄອງນ້ຳທີ່ມີຄວາມຍາວ 27ກມ. ໂຮງໄຟຟ້າ ຈະມີກຳລັງຕິດຕັ້ງ 1.080ເມກາວັດ (ສຸດທິ 1.070ເມກາວັດ). ປະມານ 995ເມກາວັດ ຈະຂາຍໃຫ້ການໄຟຟ້າຝ່າຍຜະລິດແຫ່ງປະເທດໄທ ແລະ 75 ເມກາວັດ ຂາຍໃຫ້ບໍລິສັດໄຟຟ້າລາວ. ໄຟຟ້າຂາຍໃຫ້ໄທ ແມ່ນຈະນຳສົ່ງໄປຕາມສາຍສົ່ງໄຟຟ້າ 500ກິໂລໂວນ ທີ່ມີຄວາມຍາວ 138ກມ. ຈຸດສົ່ງແມ່ນຕັ້ງຢູ່ຊາຍແດນ ລາວ-ໄທ

ໃກ້ກັບເມືອງສະຫວັນນະເຂດ. ສາຍລົງໄຟຟ້າ ຍາວ ຊ່ວຍປ້ອງກັນລັດຖະບານ ບໍ່ໃຫ້ລົງທຶນກໍ່ສ້າງແລະສ່ຽງ

ຮູບ 1.2: ພາກສ່ວນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໂຄງການ ແລະຄູ່ສັນຍາ

70ກມ ຈະນໍາສົ່ງ ອອກຈາກໂຮງໄຟຟ້າ ເຖິງສະຖານີ ແຈກໄຟທີ່ທ່າແຂກ ເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ເຂົ້າກັບລະບົບ ໄຟຟ້າ ຂອງບໍລິສັດໄຟຟ້າ ລາວ.

ທຸນສ່ວນໂຄງການ

ໂຄງການ ໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ຕາມຮູບ ແບບ "ສ້າງ, ເປັນເຈົ້າຂອງ, ດໍາເນີນການ ແລະ ມອບ" ໂດຍກຸ່ມໄຟ້ານໍ້າເທີນ 2 ແລະ ລັດຖະບານ ສປປລາວ. ໃນເດືອນສິງຫາ 2002, ກຸ່ມໄຟຟ້າ ນໍ້າເທີນ 2 ແລະ ລັດຖະບານ ໄດ້ຮ່ວມກັນສ້າງເປັນ ບໍລິສັດໄຟຟ້ານໍ້າເທີນ 2. ບໍລິສັດໄຟຟ້ານໍ້າເທີນ 2 ຈະຮັບຜິດຊອບການກໍ່ສ້າງ ແລະ ການດໍາເນີນງານ ໂຄງການໃນໄລຍະ 25 ປີ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຈະໄດ້ມອບໃຫ້ລັດຖະບານ ເປັນຜູ້ສືບຕໍ່ ດໍາເນີນງານ ແລະ ບົວລະບັດຮັກສາ. ສັນຍາສໍາປະທານໂຄງການ ໄດ້ເຊັນກັນໃນເດືອນຕຸລາ 2002 ຊຶ່ງໃນນັ້ນ ໄດ້ກໍາ ນົດຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຂອງບໍລິສັດໄຟຟ້ານໍ້າເທີນ 2 ແລະ ລັດຖະບານ ຕາມສັນຍາ "ສ້າງ, ເປັນເຈົ້າຂອງ, ດໍາເນີນການ ແລະ ມອບ". ວິທີການດັ່ງກ່າວ ຈະ

ຫຼາຍໃນການດໍາເນີນງານ, ແຕ່ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກໍ ຈະໄດ້ຜົນປະໂຫຍດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ຈາກການເປັນ ທຸນສ່ວນ 25% ໃນໂຄງການ ຕາງໜ້າໂດຍບໍລິສັດ ໄຟຟ້າລາວ. ສ່ວນຍັງເຫຼືອ 75% ນັ້ນ, ບໍລິສັດໄຟຟ້າ ຜະລິງ ຖືຫຸ້ນ 35%, ບໍລິສັດຜະລິດໄຟຟ້າມະຫາຊົນ ຈໍາກັດ 25% ແລະ ບໍລິສັດພັດທະນາອີຕາລຽນ-ໄທ ມະຫາຊົນຈໍາກັດ 15%. ລາຍຮັບທີ່ໄດ້ຈາກໂຄງການ ຈະໄດ້ມີການແບ່ງປັນກັນ ຕາມການຖືຫຸ້ນຂອງແຕ່ ລະຝ່າຍ. ລັດຖະບານ ຈະໄດ້ຜົນປະໂຫຍດຈາກການ ຖືຫຸ້ນຂອງຕົນ 25% ແລະ ນອກຈາກນັ້ນ ກໍຈະໄດ້ມີ ລາຍຮັບ ຈາກການເກັບຄ່າພາສີ ແລະ ຄ່າພາກຫຼວງ.

ມູນຄ່າໂຄງການທັງໝົດ 1,3 ຕື້ໂດລາອາເມ ລິກາ ລວມທັງມູນຄ່າການກໍ່ສ້າງ, ມາດຕະການ ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບ ແລະ ການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ, ການຍົກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນ ແລະ ກອງທຶນສຸກເສີນ. ທຸ່ສ່ວນພື້ນຖານ ຈະມີ ປະມານ 30% ຂອງມູນຄ່າທັງໝົດ ສ່ວນໜີ້ໂຄງ ການ ຈະຕົກເປັນເງິນໄທແລະໂດລາ ປະມານແນວ ລະ 35%.

ຄວາມຈຳເປັນແລະເຫດຜົນ ເພື່ອສ້າງໂຄງ ການນໍ້າເທີນ 2

ສປປລາວ ເປັນໜຶ່ງຂອງປະເທດທີ່ທຸກຍາກ ທີ່ສຸດຂອງໂລກ ຍັງອາໄສ ການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກສາກົນ ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຢູ່. ເກືອບເຄິ່ງໜຶ່ງ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນ ຄວາມທຸກຍາກ. ໃນປີ 2001, ລາຍຮັບປະຈຳປີ ຕໍ່ຫົວຄົນ (ຜ່ານມາເອີ້ນ ຜະລິດຕະພັນພາຍໃນລວມ ຕໍ່ຫົວຄົນ) ແມ່ນ 290 ໂດລາ (ທະນາຄານໂລກ, 2001). ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ໄດ້ຈັດ ສປປລາວ ຈາກດັດສະນີ “ການພັດທະນາຊັບພະຍາ ກອນມະນຸດ” ຢູ່ໃນອັນດັບທີ 135 ໃນ 175 ປະເທດ ທີ່ໄດ້ຖືກຕີລາຄາມາໃນໂລກ, ອັນເຮັດໃຫ້ ສປປລາວ ຈັດ ຢູ່ໃນລະດັບຕໍ່າສຸດ ໃນປະເທດອາຊີຕາເວັນອອກ ສ່ຽງໃຕ້ (ບົດລາຍງານ ຂອງອົງການ ສປຊ ກ່ຽວກັບ ການພັດທະນາ ຊັບພະຍາກອນມະນຸດ, 2003). ລັດຖະບານ ໄດ້ມີຄວາມພະຍາຍາມສຸດຂີດ ໃນ ການດຶງດູດເອົາ ການລົງທຶນຕ່າງປະເທດ ເພື່ອມາ ພັດທະນາເສດຖະກິດ ຂອງປະເທດຊາດ ແລະເພື່ອ ຫຼຸດອອກຈາກ ສະພາບປະເທດທີ່ພັດທະນາຫຼ້າຊ້າ ກວ່າໝູ່. ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ໄດ້ກຳນົດເອົາປີ 2020 ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍ ດັ່ງກ່າວ.

ນອກເໜືອຈາກທ່າແຮງ ໃນການພັດທະນາ ໂຄງການໄຟຟ້ານໍ້າຕົກແລ້ວ, ສປປລາວ ກໍຍັງມີ ທ່າແຮງ ໃນການພັດທະນາບໍ່ແຮ່, ການທ່ອງທ່ຽວ ແລະການຂຸດຄົ້ນໄມ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນໄລຍະ ຜ່ານມາ, ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ ຍັງບໍ່ ທັນມີຄວາມຍືນຍົງເທື່ອ. ໃນຫຼາຍບ່ອນ, ການຕັດໄມ້ ນີ້ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫຼືສືບຕໍ່ເຮັດໃຫ້ ຖິ່ນອາໄສຂອງສັດປ່າ ເຊື່ອມໂຊມລົງ ແລະດົນຖືກສູນເສຍຍ້ອນການເຊາະ ໄຫຼ. ບັນຫາໃຫຍ່ຕໍ່ສັດປ່າ ແມ່ນການຄ້າຂາຍສັດປ່າ ທັງຢູ່ພາຍໃນແລະໄປປະເທດໃກ້ຄຽງ. ຫວ່າງບໍ່ດົນມາ ນີ້, ລັດຖະບານ ໄດ້ສ້າງກົນໄກດ້ານລະບຽບກົດໝາຍ ສຳລັບຕິດຕາມກວດກາການຂຸດຄົ້ນໄມ້ ແລະກຳລັງ ພັດທະນາຂັ້ນຕອນຢ່າງຈິງຈັງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການນຳ

ໃຊ້ຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ ມີລັກສະນະຍືນຍົງ ດ້ວຍ ການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກອົງການໃຫ້ທຶນຈຳນວນໜຶ່ງ ລວມ ເອົາ ທະນາຄານໂລກ, ອົງການຮ່ວມມືເພື່ອການພັດ ທະນາສາກົນ ຂອງປະເທດພິນແລນ ແລະອົງການ ຮ່ວມມືດ້ານວິຊາການ ຂອງປະເທດເຢຍລະມັນ. ເມື່ອເວົ້າເຖິງ ຜົນກະທົບດ້ານລົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ ຈາກການຂຸດຄົ້ນໄມ້ຊະຊາຍ ແລະ ການຄ້າຂາຍສັດປ່າ, ການພັດທະນາໄຟຟ້ານໍ້າຕົກ ເປັນທາງເລືອກໜຶ່ງສຳລັບ ລັດຖະບານ ໃນການສ້າງ ລາຍຮັບໃຫ້ແກ່ປະເທດຊາດ ໃຫ້ມີລັກສະນະໝັ້ນຄົງ ແລະປັບປຸງສະພາບ ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງ ຄົມ ຂອງປະເທດ ໃຫ້ດີຂຶ້ນໄປເລື້ອຍໆ.

ການປະກອບສ່ວນຕໍ່ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ

ການຂາຍໄຟຟ້າ ໃຫ້ການໄຟຟ້າຝ່າຍຜະລິດ ແຫ່ງປະເທດໄທ ແມ່ນປະຕິບັດຕາມບົດບັນທຶກ ຄວາມເຂົ້າໃຈ ທີ່ເຊັນກັນລະຫວ່າງລັດຖະບານ ສປປ ລາວ ແລະ ການໄຟຟ້າຝ່າຍຜະລິດແຫ່ງປະເທດໄທ ໃນປີ 1993 ສຳລັບການຂາຍໄຟຟ້າ ໃນຈຳນວນ 1.500 ເມກາວັດ. ໃນປີ 1996, ລັດຖະບານ ສປປ ລາວ ແລະ ການໄຟຟ້າຝ່າຍຜະລິດແຫ່ງປະເທດໄທ ໄດ້ເຊັນບົດບັນທຶກຄວາມເຂົ້າໃຈຕື່ມ ທີ່ຈະເພີ່ມການ ຊື້-ຂາຍໄຟຟ້າ ເປັນຈຳນວນທັງໝົດ 3.000 ເມກາ ວັດ. ສັນຍາໄດ້ເຊັນກັນ ລະຫວ່າງສອງປະເທດໃນປີ 1998 ໂດຍ ສປປລາວ ຈະສົ່ງພະລັງງານໄຟຟ້າອອກ ຂາຍໃຫ້ໄທໃນຈຳນວນ 1.600 ເມກາວັດ ໃນປີ 2006 ແລະ 1.700 ເມກາວັດ ໃນປີ 2008.

ໃນໄລຍະສຳປະທານໂຄງການ 25 ປີ, ລັດ ຖະບານ ຈະໄດ້ຮັບເງິນປະມານ 2 ຕື້ ໂດລາ ຈາກ ໂຄງການ ຊຶ່ງໃນນີ້ ຈະໄດ້ມາຈາກຄ່າພາກຫຼວງ (ປະມານ 765 ລ້ານໂດລາ), ຄ່າພາສີ (ປະມານ 428 ລ້ານໂດລາ), ການແບ່ງປັນຜົນ (ປະມານ 729 ລ້ານໂດລາ), ການຄຸ້ມຄອງອ່າງໂຕ່ງ (25 ລ້ານ ໂດ ລາ) ແລະຫຸ້ນສ່ວນ (ປະມານ 48 ລ້ານໂດລາ).

ລາຍຮັບ ທີ່ແນ່ນອນຈາກໂຄງການ ແມ່ນຂຶ້ນກັບ ບັດ ໄຈສຳຄັນຈຳນວນໜຶ່ງ ລວມທັງຄວາມຕ້ອງການ ພະລັງງານ ຈາກການໄຟຟ້າຝ່າຍຜະລິດແຫ່ງປະເທດ ໄທ ຄືດັ່ງກຳນົດໄວ້ ໃນສັນຍາຊື້ຂາຍໄຟຟ້າ. ລັດຖະບານ ມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ນຳໃຊ້ລາຍຮັບດັ່ງກ່າວ ເພື່ອສ້າງແຜນງານ ທີ່ຈະປະກອບສ່ວນໃນການລົບ ລ້າງຄວາມທຸກຍາກ ໂດຍສົ່ງເສີມ ການພັດທະນາ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ.

ຄ່າຄຸ້ມຄອງອ່າງໂຕ່ງ ແມ່ນຈະໄດ້ຮັບ ຈາກ ໂຄງການ 1 ລ້ານໂດລາ ໃນແຕ່ລະປີ ແລະຈະ ໄດ້ຮັບເພີ່ມຕື່ມ 6,5 ລ້ານໂດລາ ໃນໄລຍະກໍ່ສ້າງ ໂຄງການ ເພື່ອພັດທະນາໂຄງຮ່າງແລະແຜນປະຕິບັດ ງານການຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມແລະສັງຄົມ. ທຶນ ຮອນເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນຈະນຳໃຊ້ ສຳລັບການຄຸ້ມຄອງ ປ່າ ສະຫງວນນາກາຍ-ນ້ຳເທີນ ໃນເມື່ອທີ່ 3.500ກມ² ຊຶ່ງສ່ວນຫຼາຍ ເປັນອ່າງໂຕ່ງຢູ່ເທິງຂອງອ່າງເກັບນ້ຳ. ເຮັດແນວນີ້, ໂຄງການ ຈະປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການ ປັບປຸງໂຄງລ່າງແລະເຕັກໂນໂລຊີກະສິກຳ ທີ່ປະຊາ ຊົນ ທີ່ຢູ່ໃນປ່າສະຫງວນຈະໄດ້ນຳໃຊ້.

ໂຄງປະກອບດ້ານນະໂຍບາຍ, ລະບຽບ ກົດໝາຍແລະການປົກຄອງ

ໝວດນີ້ ຈະໄດ້ຍົກບັນດາກົດໝາຍ, ດຳລັດ ແລະລະບຽບການ ທີ່ໄດ້ປະກາດໃຊ້ ແລະ ກຽວຂ້ອງ ກັບໂຄງການ ລວມທັງ ບັນດາສິນທິສັນຍາສາກົນ ທີ່ ກຳນົດພັນທະຕໍ່ລັດຖະບານ. ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການ ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແມ່ນພື້ນຖານ ຂອງລະ ບຽບກົດໝາຍລາວ ສຳລັບການປົກປັກຮັກສາຊັບພະ ຍາກອນສິ່ງແວດລ້ອມທັງໝົດ. ມັນໄດ້ກຳນົດໂຄງປະ ກອບລວມ ສຳລັບການຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມ ຊຶ່ງ ມີຈຸດປະສົງ ປົກປັກຮັກສາແລະເຮັດໃຫ້ການນຳໃຊ້ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ຍືນຍົງຂຶ້ນ. ອົງການ ວິທະຍາສາດ ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະສິ່ງແວດລ້ອມ (ອວຕສ) ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິ ບັດ ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດ

ລ້ອມ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ກະຊວງຕ່າງໆ ກໍໄດ້ອອກ ບົດແນະນຳເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຂໍ້ກຳນົດຕ່າງໆ ຂອງ ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການປົກປັກຮັກສາ ສິ່ງແວດລ້ອມ. ອວຕສ ຍັງມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ ໃນການອອກໃບ ຍັ້ງຢືນສິ່ງແວດລ້ອມໃຫ້ໂຄງການ ໂດຍມີເງື່ອນໄຂ ແລະບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ຫຼັງຈາກໄດ້ກວດກາບົດລາຍງານ ການສຶກສາ ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມແບບລະອຽດ ທີ່ສະເໜີໂດຍ ອົງການແລະບັນດາກະຊວງຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ເພື່ອປະຕິບັດຕາມເນື້ອໃນ ຂອງກົດ ໝາຍ ວ່າດ້ວຍການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ບໍລິ ສັດໄຟຟ້ານ້ຳເທີນ 2 ຈຶ່ງໄດ້ກະກຽມ ບົດປະເມີນຜົນ ກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະແຜນການຄຸ້ມຄອງສິ່ງ ແວດລ້ອມ ສະບັບນີ້. ເມື່ອໂຄງການ ໄດ້ມີຄວາມພະ ຍາຍາມ ຊອກຫາການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກສະຖາບັນ ການເງິນສາກົນຕ່າງໆ, ບົດລາຍງານການສຶກສາຜົນ ກະທົບ ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມສະບັບນີ້ ຍັງໄດ້ເຮັດຕາມ ເງື່ອນໄຂທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມແລະສັງຄົມ ຂອງ ພວກເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຕາມສັນຍາແລະສິນທິສັນຍາ ສາກົນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ບັນດາກົດໝາຍແຫ່ງຊາດ

ໃນຫວ່າງບໍ່ດົນມານີ້, ລັດຖະບານ ໄດ້ພັດ ທະນາແລະປັບປຸງລະບຽບກົດໝາຍ ແລະນະໂຍບາຍ ສຳລັບການຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມ. ໝວດນີ້ ໄດ້ຍົກ ບັນດານະໂຍບາຍ ແລະ ລະບຽບກົດໝາຍ ທີ່ກ່ຽວ ຂ້ອງ ກັບການຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມຂອງໂຄງການ.

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດ ລ້ອມ, 1999

ຫຼັງການພື້ນຖານ ກຽວກັບການປົກປັກຮັກ ສາສິ່ງແວດລ້ອມ ມີຄື: ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ- ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ຕ້ອງມີແຜນການປົກປັກຮັກສາສິ່ງ ແວດລ້ອມ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ; ທຸກ ຄົນ ແລະ ທຸກອົງການຈັດຕັ້ງ ຢູ່ໃນ ສປປລາວ ຕ້ອງ ມີ ພັນທະປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ; ຜູ້ທີ່ກໍ່ຄວາມ ເສຍຫາຍ ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ຕ້ອງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ

ຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍ; ຕ້ອງນຳໃຊ້ ຊັບພະຍາກອນທຳມະ ຊາດ, ວັດຖຸດິບ ແລະ ພະລັງງານ ຢ່າງປະຢັດ, ຫລຸດຜ່ອນບັນດາມົນລະພິດ, ສິ່ງເສດເຫຼືອ ເພື່ອການ ພັດທະນາແບບຍືນຍົງ (ມາດຕາ 5).

ເນື້ອໃນອັນສຳຄັນຂອງກົດໝາຍ ຍັງມີ: ໂຄງ ການພັດທະນາ ແລະກິດຈະການຕ່າງໆ ທີ່ ເຫັນວ່າມີ ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ຕ້ອງໄດ້ເຮັດການປະເມີນ ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ (ມາດຕາ 8). ທຸກການ ຈັດຕັ້ງ ລ້ວນແຕ່ມີພັນທະເຂົ້າຮ່ວມໃນການຄວບຄຸມ ມົນລະພິດ (ມາດຕາ 22) ໂດຍດຳເນີນ ໃຫ້ສອດ ຄ່ອງກັບ ມາດຕະຖານຄຸນນະພາບສິ່ງແວດລ້ອມ ທີ່ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໂດຍການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ນອກຈາກ ບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນ ກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ອັນຕົ້ນຕໍ ສຳລັບໂຄງການ ແລ້ວ, ການປະເມີນສິ່ງແວດລ້ອມ ທີ່ມີລັກສະນະ ນ້ອຍແຕ່ ກໍແມ່ນໄດ້ເຮັດ ຕາມຈິດໃຈຂອງກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ເຊັ່ນ: ການປະເມີນຜົນກະທົບ ຈາກການບຸກເບີກປ່າສຳລັບ ວຽກກໍ່ສ້າງຕ່າງໆຂອງໂຄງການ, ການສ້າງປ່ອນຖິ້ມ ເສດດິນ, ເຂດລະເບີດເອົາຫີນ, ເຂດຊຸດເຈາະ, ແລວສາຍສົ່ງ, ເຂດຍົກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນ ແລະ ເຂດຄ້າຍພັກກຳມະກອນ. ບົດລາຍງານການປະເມີນ ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວ ຈະໄດ້ຖືກກວດກາ ໂດຍ ອວຕສ ເພື່ອຮັບຮອງເອົາ. ນອກຈາກນັ້ນ, ທະນາຄານໂລກ ຍັງຈະໄດ້ກວດກາຄືນບົດລາຍງານ ດັ່ງກ່າວ ກ່ອນໂຄງການຈະເລີ່ມກໍ່ສ້າງເຂື່ອນນາກາຍ, ຄອງຮັບນ້ຳ, ໂຮງໄຟຟ້າ, ຄອງລຸ່ມ ແລະ ສາຍສົ່ງ ໄຟຟ້າຂ້າມແມ່ນ້ຳຂອງ. ການປະເມີນຜົນກະທົບ ເພີ່ມຕື່ມນັ້ນ ແມ່ນມີຄວາມຕ້ອງການ ສຳລັບບ້ານ ພັກພະນັກງານ, ສະຖານີໄຟຟ້າ ແລະບ້ານ ທີ່ໄດ້ຍົກ ຍ້າຍປະຊາຊົນມາຢູ່.

ດຳລັດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການ ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ (2002) ໄດ້ກຳນົດ ເຄື່ອງມືດ້ານກົດໝາຍ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍ ດັ່ງກ່າວ. ມາດຖານຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມ (2001) ໄດ້ວາງເງື່ອນໄຂຕໍ່າສຸດ ສຳລັບການພັດທະນາໂຄງ

ການ ລວມທັງແຜນຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມ ສຳລັບ ໂຄງການໄຟຟ້ານ້ຳຕົກ. ອວຕສ ຍັງໄດ້ ພັດທະນາ ລະບຽບການຈຳນວນໜຶ່ງ ເພື່ອເຮັດການປະເມີນຜົນ ກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ຂອງໂຄງການໄຟຟ້ານ້ຳຕົກ (2000, 2001). ລະບຽບການ ແລະມາດຖານເຫຼົ່ານີ້ ໄດ້ກຳນົດຄວາມຈຳເປັນ ຕ້ອງເຮັດການປະເມີນຜົນ ກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມລວມ ລວມທັງ ເວລາສຳລັບ ການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ໃນວົງຈອນ ຂອງການພັດທະນາໂຄງການ. ມັນໄດ້ ລວມເອົາ ການວິໄຈບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມ, ມີການສຶກສາ ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ການປະ ເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມແບບລະອຽດ ລວມທັງ ເນື້ອໃນ ແລະຮູບແບບ ຂອງການລາຍງານ ແລະ ການ ຮັບຮອງເອົາໂຄງການ.

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍປ່າໄມ້, 1996

ກະຊວງກະສິກຳແລະປ່າໄມ້, ກົມປ່າໄມ້ ໄດ້ມີ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດ ໝາຍວ່າດ້ວຍປ່າໄມ້. ຂໍ້ກຳນົດສຳຄັນໃນກົດໝາຍ ດັ່ງກ່າວ ມີ: i) ຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ ປະກອບດ້ວຍ ຊັບພະຍາກອນທັງໝົດ ລວມທັງສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຊີວິດ ແລະ ມີຊີວິດ ຊຶ່ງປະກອບມີ ດິນ, ພືດພັນ, ຕົ້ນໄມ້, ນ້ຳ, ສັດນ້ຳ, ສັດປ່າ ແລະ ອື່ນໆ ທີ່ມີທັງໝົດຢູ່ໃນເຂດ ທີ່ດິນປ່າໄມ້ (ມາດຕາ 3); ii) ບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ລ້ວນແຕ່ມີພັນທະ ໃນການປົກປັກຮັກສາ ປ່າໄມ້, ແລະ ຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ ລວມທັງ ແຫຼ່ງນ້ຳ, ສັດປ່າແລະສິ່ງແວດລ້ອມ (ມາດຕາ 8) ແລະ iii) ລັດຖະບານ ແມ່ນຮັບຜິດຊອບ ໃນການ ອະນຸຍາດ ໃຫ້ນຳໃຊ້ທີ່ດິນແລະຊັບພະຍາກອນປ່າ ໄມ້. ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍປ່າໄມ້ (ມາດຕາ 16) ໄດ້ຈັດ ປ່າໄມ້ອອກເປັນ 5 ປະເພດ: ປ່າປ້ອງກັນ, ປ່າສະ ຫງວນ, ປ່າຜະລິດ, ປ່າພື້ນຟູ ແລະປ່າຊຸດໂຊມ. ໃນ ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້, ກະຊວງກະສິກຳ ແລະປ່າໄມ້ ມີສິດແລະໜ້າທີ່ ເປັນເສນາທິການໃຫ້ ລັດຖະບານ ໃນການຜັນຂະຫຍາຍ ໃຫ້ເປັນແຜນ ງານ, ໂຄງການລະອຽດແລະລະບຽບກົດໝາຍ (ມາດ

ຕາ 60). ເມື່ອໂຄງການ ຈະສ້າງຜົນກະທົບຕໍ່ປ່າໄມ້ ຈຳນວນໜຶ່ງ, ກະຊວງກະສິກຳແລະປ່າໄມ້ ຈະໄດ້ ກວດກາ ບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງ ແວດລ້ອມ ສຳລັບເຂດກໍ່ສ້າງ, ເຂດຍົກຍ້າຍຈັດສັນ ປະຊາຊົນ, ເຂດຖິ້ມເສດດິນ, ເຂດລະເບີດຫີນ ແລະ ແລວສາຍສິ່ງ. ສ່ວນຫຼາຍດິນປ່າໄມ້ ໃນເຂດຍົກຍ້າຍ ຈັດສັນປະຊາຊົນ ຢູ່ພູພຽງນາກາຍ ຈະໄດ້ມີການຈັດ ໃຫ້ເປັນປ່າຜະລິດ. ເຂດເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນຕິດກັບ ສິ້ນ ເໜືອຂອງອ່າງນ້ຳມາລູ ຊຶ່ງຖືວ່າ ເປັນແລວທາງທຽວ ຂອງສັດປ່າ ແລະດັງນັ້ນ, ຈຶ່ງຖືວ່າເປັນປ່າປ້ອງກັນ ຫຼື ປ່າສະຫງວນ. ການກຳນົດປະເພດປ່າໄມ້ ໃນທົ່ວພູ ພຽງນາກາຍ ຈະສຳເລັດ ກ່ອນເລີ່ມສ້າງໂຄງການ. ການກຳນົດດັ່ງກ່າວ ຍັງຈະຊ່ວຍໃນການເຮັດການປະ ເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ທີ່ຕິດພັນກັບເຂດ ກໍ່ສ້າງ.

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍນ້ຳແລະຊັບພະຍາກອນນ້ຳ, 1996

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍນ້ຳແລະຊັບພະຍາກອນນ້ຳ (ຫຼືກົດໝາຍນ້ຳ) ແນໃສ່ຮັບປະກັນການນຳໃຊ້ນ້ຳ ແບບຍືນຍົງ. ການນຳໃຊ້ນ້ຳ ແມ່ນໄດ້ກຳນົດອອກ ຄື: ການນຳໃຊ້ ຂະໜາດນ້ອຍ, ກາງແລະໃຫຍ່ (ມາດຕາ 14) ແລະ ກົດໝາຍ ຍັງໄດ້ກຳນົດສິດ, ພັນທະ ແລະ ຂັ້ນຕອນເພື່ອໄດ້ຮັບການເຫັນດີໃນ ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນນ້ຳ (ມາດຕາ 3 ແລະ 4). ກົດໝາຍນ້ຳ ໄດ້ກຳນົດຄວາມຈຳເປັນ ຕ້ອງ ເຮັດບົດລາຍງານ ຂອງການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງ ແວດລ້ອມ ສຳລັບໂຄງການນຳໃຊ້ນ້ຳ ຂະໜາດໃຫຍ່ (ມາດຕາ 18). ເນື້ອໃນກົດໝາຍ ຍັງກວມເອົາ ການກໍ່ສ້າງອ່າງເກັບນ້ຳ ເພື່ອຈຸດປະສົງການຊົນລະ ປະທານ, ບໍລິໂພກ, ອຸບປະໂພກ ແລະ ຜະລິດ ພະລັງງານ. ການນຳໃຊ້ ນ້ຳແລະຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງ ນ້ຳ ຂະໜາດໃຫຍ່ແລະກາງ ຕ້ອງໄດ້ມີການ ອະນຸຍາດ ສະເພາະສຳລັບ ການພັດທະນາອ່າງເກັບ ນ້ຳ (ມາດຕາ 17). ກົດໝາຍດັ່ງກ່າວ ບໍ່ໄດ້ກຳນົດ ໃຫ້ເຮັດແຜນຄຸ້ມຄອງອ່າງນ້ຳ. ສຳລັບການພັດທະນາ

ໂຄງການໄຟຟ້ານ້ຳຕົກ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຮັດ ບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບ ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ກ່ອນສ້າງໂຄງການ. ຄະນະກຳມະການ ປະສານງານ ຊັບພະຍາກອນນ້ຳ ທີ່ຂຶ້ນກັບຫ້ອງວ່າການ ສຳນັກ ງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ໄດ້ເປັນເສນາທິການ ໃນ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍນ້ຳ ແລະມີ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ໃນການກວດກາແລະການຕີ ລາຄາບົດລາຍງານ ການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງ ແວດລ້ອມ.

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍໄຟຟ້າ, 1997

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍໄຟຟ້າ ໄດ້ກຳນົດພື້ນຖານ ສຳລັບການສ້າງສັນຍາສຳປະທານ ໃນການກໍ່ສ້າງ ແລະການດຳເນີນໂຄງການໄຟຟ້ານ້ຳຕົກ (ມາດຕາ 11) ແລະກຳນົດຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງກໍ່ສ້າງສາຍສົ່ງ ໄຟຟ້າ. ທັງສອງຢ່າງ, ກົດໝາຍດັ່ງກ່າວ ໄດ້ກຳນົດ ໃຫ້ກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມໜ້ອຍ ແລະ ໃຫ້ມີການຕິດຕາມກວດກາ ໂດຍໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງ ສິ່ງແວດລ້ອມ ທີ່ສັງກັດຢູ່ໃນກົມໄຟຟ້າ, ກະຊວງ ອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ. ກົດໝາຍ ໄດ້ກຳນົດ ໃຫ້ເຮັດ ບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງ ແວດລ້ອມ ໂດຍສະເພາະກັບໂຄງການໄຟຟ້ານ້ຳຕົກ ຂະໜາດໃຫຍ່ (ມາດຕາ 6, 12). ບົດລາຍງານ ການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ຕ້ອງມີມາດ ຕະການຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບ ແລະການທົດແທນຄ່າ ເສຍຫາຍ ຍ້ອນການແຕະຕ້ອງສິ່ງແວດລ້ອມ, ການ ດຳລົງຊີວິດຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ຖ້າມີການຍົກຍ້າຍ ປະຊາຊົນ ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ (ມາດຕາ 14, 18). ກົມໄຟຟ້າ, ກະຊວງອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ຍັງ ຈະໄດ້ ກວດກາບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບ ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ຂອງໂຄງການ.

ດຳລັດອື່ນໆ

ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍ ທີ່ໄດ້ຍົກມາ ເທິງນີ້ ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຂອງກະຊວງ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆ ທີ່ຄຸ້ມຄອງກົດໝາຍຕ່າງໆ.

ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍ ໂດຍທົ່ວໄປ ແມ່ນໄດ້
ກຳນົດ ໃນດຳລັດຕ່າງໆ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ຖືກ
ຕ້ອງ. ດຳລັດສ່ວນຫຼວງຫຼາຍ ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງ
ກັບໂຄງການ ຊຶ່ງອະທິບາຍໃນວັກຕໍ່ໄປ.

*ດຳລັດ ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ 164 ໃນປີ 1993 ທີ່
ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສ້າງຕັ້ງປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດ*

ດຳລັດສະບັບນີ້ ໄດ້ກຳນົດໃຫ້ສ້າງປ່າສະ
ຫງວນແຫ່ງຊາດ 18 ແຫ່ງ ໃນທົ່ວປະເທດ ລວມທັງ
ປ່າສະຫງວນນາກາຍ-ນ້ຳເທີນ ແລະໄດ້ເປັນການ
ປະຕິບັດ ພັນທະຂອງລັດຖະບານຈຳນວນໜຶ່ງ ທີ່ຈະ
ຕ້ອງກຳນົດເຂດຊີວະນາໆພັນ ຕາມສິນທິສັນຍາ
ວ່າດ້ວຍຊີວະນາໆພັນ ທີ່ໄດ້ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນໃນປີ
1992. ດຳລັດ ປະກອບດ້ວຍເນື້ອຂໍ້ກຳນົດສຳຄັນ
ດັ່ງນີ້: i) ຈຸດປະສົງຕົ້ນຕໍຂອງປ່າສະຫງວນ; ii)
ມາດຕະການແລະຂໍ້ຈຳກັດ ໃນເຂດປ່າສະຫງວນ;
ແລະ iii) ມອບໝາຍໃຫ້ກະຊວງກະສິກຳແລະປ່າໄມ້
ອອກຂໍ້ກຳນົດ, ລະບຽບການລະອຽດ ແລະພັດທະນາ
ແຜນການຄຸ້ມຄອງ ປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດ ທຸກແຫ່ງ.
ອັນທີ່ຂຽນໃນດຳລັດ ແມ່ນການວາງແຜນ ເພື່ອນຳໃຊ້
ປ່າສະຫງວນ ໃນຕໍ່ໜ້າແລະທີ່ມີຢູ່ ທີ່ເໝາະສົມ
ແລະ ເປັນໄປໄດ້ ໃນສ່ວນຕ່າງໆຂອງປ່າສະຫງວນ
ໂດຍບໍ່ແຕະຕ້ອງຕໍ່ຈຸດປະສົງລວມ ຂອງການອະນຸ
ລັກຊີວະນາໆພັນ. ການພັດທະນາ ແລະ ການນຳໃຊ້
ດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນລວມເອົາທັງ ການພັດທະນາໂຄງ
ການໄຟຟ້ານຳຕົກ ແລະ ການນຳໃຊ້ທີ່ເຄີຍມີມາ
ຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແລະອ້ອມ
ແອ້ມປ່າສະຫງວນເຫຼົ່ານັ້ນ.

*ດຳລັດ ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ 193, ປີ 2000 ກ່ຽວ
ຂ້ອງ ກັບການກຳນົດເຂດແດນປ່າສະຫງວນ
ນາກາຍ-ນ້ຳເທີນ, ແລວທາງທຽວຂອງສັດປ່າ ເຂດ
ອ່າງເກັບນ້ຳ ແລະເຂດຍົກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນ.*

ເພື່ອກຳນົດເຂດຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບໂຄງ
ການ ໃຫ້ຈະແຈ້ງແລະຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ດຳລັດ
ໄດ້ກຳນົດເຂດແດນຂອງ: ປ່າສະຫງວນນາກາຍ-

ນ້ຳເທີນ, ແລວທາງທຽວຂອງສັດປ່າສອງປ່ອນ ລະ
ຫວ່າງ ປ່າສະຫງວນນາກາຍ-ນ້ຳເທີນ ແລະ ປ່າ
ສະຫງວນຫີນໜາມໜໍ່ ແລະລະຫວ່າງ ປ່າສະຫງວນ
ນາກາຍ-ນ້ຳເທີນ ແລະ ປ່າສະຫງວນພູຫີນປູນ; ອ່າງ
ເກັບນ້ຳໃນລະດັບສູງສຸດ; ແລະເຂດ ຍົກຍ້າຍຈັດສັນ
ປະຊາຊົນ ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ຢູ່ພູພຽງນາກາຍ.

ເຂດທີ່ໄດ້ໝາຍ ເພື່ອຕັດໄມ້ແລະພັດຕ່າງໆ
ກໍໄດ້ເຮັດ ໃນອ່າງເກັບນ້ຳສູງສຸດຄືໃນລະດັບ 538 ມ
ທຽບໃສ່ລະດັບນ້ຳທະເລປານກາງ. ການກຳນົດ ແລວ
ທາງທຽວຂອງສັດປ່າ ສອງປ່ອນ ລະຫວ່າງ ປ່າສະ
ຫງວນແຫ່ງຊາດສາມແຫ່ງ ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງ ຂອງ
ການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ ສຳລັບໂຄງການ. ແລວ
ທາງທຽວຂອງສັດປ່າສອງປ່ອນ ຈະໄດ້ເຊື່ອມຕໍ່ ປ່າ
ສະຫງວນແຫ່ງຊາດ ສາມແຫ່ງ ທີ່ລ້ອມໂຄງການນັ້ນ
ເປັນຢ່າງດີ. ແລວທາງທຽວຂອງສັດປ່າເຫຼົ່ານີ້ ຈະໄດ້
ຮັບການຄຸ້ມຄອງ ໂດຍອົງການຄຸ້ມຄອງແລະປົກປັກ
ຮັກສາອ່າງໂຕ່ງ ຂອງປ່າສະຫງວນນາກາຍ-ນ້ຳເທີນ.

*ດຳລັດ ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ 25, 2001 ວ່າດ້ວຍ
ກັບການສ້າງຕັ້ງອົງການຄຸ້ມຄອງແລະປົກປັກຮັກສາ
ອ່າງໂຕ່ງນ້ຳເທີນ 2*

ໄປພ້ອມໆກັນກັບການກວດກາ ແລະ ການ
ເຈລະຈາ ກັບຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມແລະອົງການ ຈັດຕັ້ງຂອງ
ລັດຖະບານຕ່າງໆ, ດຳລັດສະບັບນີ້ ໄດ້ສ້າງຕັ້ງ
ອົງການຄຸ້ມຄອງ ແລະປົກປັກຮັກສາອ່າງໂຕ່ງນ້ຳເທີນ
2. ມັນໄດ້ກຳນົດລະອຽດ ຈຸດປະສົງ, ເປົ້າໝາຍ
ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງອົງການດັ່ງກ່າວນີ້ ແລະ ສະມາ
ຊິກກະພາບ ຂອງຄະນະກຳມະການ ເພື່ອປົກປັກ
ຮັກສາແລະຄຸ້ມຄອງ ປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດ. ຄວາມ
ຮັບຜິດຊອບຂອງອົງການດັ່ງກ່າວ ແມ່ນ ໄດ້ອະທິ
ບາຍລະອຽດ ໃນໂຄງຮ່າງແລະແຜນປະຕິບັດງານ
ການຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມແລະສັງຄົມ.

ຂໍ້ຕົກລົງແລະ ຄຳສັ່ງອື່ນໆຂອງລັດຖະມົນຕີ

ນະໂຍບາຍການຂຸດຄົ້ນໄມ້ ໃນປະຈຸບັນ
ປະກອບດ້ວຍ ຄຳສັ່ງຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີສະບັບ

ເລກທີ 15 ວ່າດ້ວຍການຫ້າມຊຸດຄື້ນໄມ້ທຸກຊະນິດ ອອກຈາກເຂດປ່າສະຫງວນ ແລະ ແລວທາງທຽວ ຂອງສັດປ່າ ທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດ. ນະ ໂຍບາຍ ກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ປ່າໄມ້ຂອງໄທບ້ານ ປະກອບດ້ວຍ ຄຳສັ່ງຂອງລັດຖະມົນຕີ ເລກທີ 535, ລົງວັນທີ 18/6/2001. ນອກຈາກຈຸດປະສົງ ຂອງ ການຄຸ້ມຄອງ ປ່າສະຫງວນນາກາຍ-ນ້ຳເທີນ ແລະລະບຽບການສະເພາະ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງ ສັດປ່າແລ້ວ, ຍັງມີ: ຄຳສັ່ງຂອງກະຊວງກະສິກຳ ແລະປ່າໄມ້ ສະບັບເລກທີ 76. ຄຳສັ່ງນີ້ ໄດ້ຫ້າມ ລ່າເນື້ອ ແລະ ຄ້າຂາຍສັດປ່າແລະສັດນ້ຳ ທັງຢູ່ພາຍ ໃນແລະກັບຕ່າງປະເທດ, ການນຳເຂົ້າຫຼືການຜ່ານ ໄປປະເທດທີສາມ. ຄຳສັ່ງນີ້ ແມ່ນມີກ່ອນການຕົກ ລົງ ຂອງຫ້ອງວ່າການສຳນັກງານ ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມ ສົນທິສັນຍາວ່າດ້ວຍການຫ້າມລ່າ ເນື້ອແລະຄ້າຂາຍຊະນິດພັນ ທີ່ຖືກໄພຂົ່ມຂູ່. ການ ຫ້າມຄ້າຂາຍສັດປ່າ ໄດ້ເປັນພື້ນຖານ ສຳລັບລັດຖະ ບານ ທີ່ຈະເຂົ້າເປັນ ພາຄິສົນທິສັນຍາດັ່ງກ່າວ.

ນະໂຍບາຍຍົກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນ ຂອງ ລັດຖະບານ

ໃນປີ 1997, ລັດຖະບານລາວ ໄດ້ຮ່າງນະ ໂຍບາຍ ວ່າດ້ວຍການຍົກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນ ແຫ່ງຊາດ ສຳລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກໂຄງການ ພັດທະນາ. ຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍໄຟຟ້າ, ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍທາງຫຼວງ, ຜູ້ພັດທະນາໂຄງການ ຕ້ອງໄດ້ໃຫ້ການທົດແທນ ແລະ/ຫຼືທີ່ດິນທົດແທນ ແກ່ປະຊາຊົນ ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນ ກະທົບຈາກການກໍ່ສ້າງ ແລະການດຳເນີນໂຄງການ. ຮ່າງນະໂຍບາຍ ວ່າດ້ວຍການຍົກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາ ຊົນ ສຳລັບໂຄງການໃຫຍ່ຢູ່ **ສປປລາວ** ແມ່ນ ໄດ້ກຳນົດ ລະບຽບການ ເພື່ອກະກຽມ ແລະ ຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດແຜນງານຍົກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນ ແບບບໍ່ ສະໝັກໃຈ. ນອກຈາກສິດທິ ຂອງປະຊາຊົນບັນດາ ເຜົ່າ ທີ່ກຳນົດໃນລັດຖະທຳມະນູນລາວ ທີ່ມີຜົນບັງ

ຄັບໃຊ້ມາແຕ່ປີ 1992 ຕາມເອກກະສານນະໂຍບາຍ ທີ່ມີໃນມະຕິຂອງ ຄະນະກຳມະການສູນກາງພັກ ກ່ຽວກັບບັນຫາຊົນເຜົ່າ. ນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວ ແມ່ນ ໄດ້ນຳໃຊ້ ເພື່ອເປັນບ່ອນອີງໃນການວາງແຜນ, ການ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ການພັດທະນາ ແຜນງານ ທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ. ແຜນຍົກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາ ຊົນ ໄດ້ມີການຟື້ນຟູເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງປະຊາ ຊົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມາດ ຟື້ນຟູແລະປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ ຂອງພວກເຂົາ ເຈົ້າ.

ນະໂຍບາຍຍົກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນໃນໂຄງ ການນ້ຳເທີນ 2 ທີ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໂດຍ ຄະນະກຳມະ ການຍົກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນ ຂອງໂຄງການນ້ຳເທີນ 2 ໄດ້ຖືກຮັບຮອງເອົາ ໃນເດືອນມິຖຸນາ ປີ 2002 ໂດຍ ທ່ານຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ໃນຖານະເປັນ ເອກກະສານດັດແກ້ ນະໂຍບາຍຍົກຍ້າຍຈັດສັນ ປະຊາຊົນ ຕາມໃບແຈ້ງການເລກທີ 1147/ຄຜຮ. ຈຸດປະສົງຂອງນະໂຍບາຍນີ້ ແມ່ນເລັ່ງໃສ່ຕອບສະ ໜອງເຂດຜະລິດກະສິກຳແລະປ່າໄມ້ ແລະພັດທະນາ ມາດຕະການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ ສຳລັບປະຊາ ຊົນ ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ໂດຍແນໃສ່ຍົກລະດັບແລະ ພັດທະນາຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ ໃຫ້ດີຂຶ້ນ ເປັນກ້າວໆ. ດຳລັດນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ເລກທີ 193 ໄດ້ກຳນົດເຂດ ສຳລັບຍົກຍ້າຍປະຊາຊົນໄປຢູ່ໃໝ່ ແລະ ດຳລັດເສີມ ຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ເລກທີ 37/ນຍ ກໍໄດ້ຮັບຮອງເອົາການມອບທີ່ດິນ ໃຫ້ປະຊາ ຊົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ. ຕາມທັດສະນະກົດໝາຍ ແລ້ວ, ມັນມີຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ສອງຢ່າງ ສຳລັບ ປະຊາຊົນທີ່ຖືກຍົກຍ້າຍ ຄື: i) ພວກເຂົາ ເຈົ້າມີກຳມະສິດຕໍ່ທີ່ດິນ ໃນຮູບແບບໃດໜຶ່ງ ແລະ ii) ພວກເຂົາເຈົ້າ ສາມາດນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະ ຊາດໃນ ເຂດນັ້ນ.

ລັດຖະບານ ໄດ້ໃຫ້ສິດທິແກ່ບຸກຄົນ, ຄອບ ຄົວແລະອົງການຈັດຕັ້ງ ໃນການນຳໃຊ້ທີ່ດິນຕາມກົດ ໝາຍວ່າດ້ວຍດິນ, 1997 ຄື "ສິດນຳໃຊ້" ຊົ່ວຄາວ

ໃນໄລຍະ 5 ປີ ຫຼື "ໃຫ້ເຊົ່າ" 30 ປີ. ກະຊວງການເງິນ ໂດຍຮ່ວມກັບຫ້ອງວ່າການສຳນັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ໄດ້ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ໃນການລົງທະບຽນ ແລະ ການໃຫ້ເຊົ່າທີ່ດິນ. ກະຊວງກະສິກຳ ແລະປ່າໄມ້ ແມ່ນຄຸ້ມຄອງການນຳໃຊ້ທີ່ດິນດັ່ງກ່າວ. ສຳລັບປະຊາຊົນ ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກໂຄງການ, ດຳລັດເລກທີ 37/ນຍ ໄດ້ບົ່ງສະເພາະວ່າ ພະແນກກະສິກຳແລະປ່າໄມ້ແຂວງ ຈະເປັນຜູ້ກຳນົດເຂດທີ່ຈະຍົກຍ້າຍປະຊາຊົນໄປຢູ່. ກົມວາງແຜນແລະພັດທະນາທີ່ດິນແຫ່ງຊາດ ຈະເປັນຜູ້ເຮັດການສຳຫຼວດກ່ອນອະນຸຍາດໃຫ້ເຊົ່າ 30 ປີ ສຳລັບການນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ທີ່ຈະສ້າງເປັນທີ່ພັກ ແລະພັດທະນາກະສິກຳ. ການນຳໃຊ້ຜະລິດຕະພັນໄມ້ ຈະໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງໃນລະດັບຊຸມຊົນ ໂດຍສ້າງຕັ້ງເປັນສະມາຄົມປ່າໄມ້ທີ່ເປັນຕົວແທນ ໃຫ້ທັງໝົດຄອບຄົວ ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ, ໂດຍໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກກະຊວງກະສິກຳ ແລະປ່າໄມ້ ແລະກຳນົດລະອຽດຕື່ມໂດຍເຈົ້າເມືອງ.

ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຂອງລັດຖະບານຕໍ່ສົນທິສັນຍາສາກົນ

ວິທີການເພື່ອການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ພັນທະທີ່ກຳນົດໄວ້ ໃນສົນທິສັນຍາສາກົນ ຊຶ່ງລັດຖະບານເປັນພາຄີ ແມ່ນເປັນບັນຫາທີ່ເປີດເຜີຍທົ່ວໄປໃນລັດຖະບານ. ລັດຖະທຳມະນູນ ບໍ່ໄດ້ບົ່ງສະເພາະວ່າສປປລາວ ມີລະບົບກົດໝາຍດ່ຽວ (ບໍ່ໄດ້ກຳນົດເປັນກົດໝາຍພາຍໃນຕ່າງຫາກ) ຫຼືລະບົບແຍກ (ເປັນກົດໝາຍ ພາຍໃນຕ່າງຫາກ). ກະຊວງຍຸຕິທຳໃນປະຈຸບັນນີ້ໄດ້ ຮ່າງຂໍ້ກຳນົດ ສຳລັບການຄວບຄຸມການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນສົນທິສັນຍາ ເປັນລະບົບແຍກ. ໃນປະຈຸບັນນີ້, ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ເມື່ອໃດລັດຖະບານໄດ້ຮັບຮອງເອົາ ສົນທິສັນຍາສາກົນ, ລະບົບກົດໝາຍ ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດຕາມຂໍ້ກຳນົດ ຂອງສົນທິສັນຍານັ້ນ ແລະ ກົດໝາຍທີ່ເໝາະສົມ ໂດຍລວມເຂົ້າໃນກົດນິຕິກຳ. ສະພາແຫ່ງຊາດ ໄດ້ປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍສະເພາະ ທີ່ພົວພັນກັບພັນທະ

ຂອງຕົນ ຕາມສົນທິສັນຍາສາກົນຕ່າງໆ. ສັນຍາແລະສົນທິສັນຍາສະເພາະ ທີ່ສະເໜີໃນໝວດນີ້ ແມ່ນພົວພັນກັບຊີວະນາໆພັນ, ການພັດທະນາສັງຄົມ ແລະການປົກປັກຮັກສາ ຊັບພະຍາກອນວັດທະນະທຳ ອັນສຳຄັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ສົນທິສັນຍາໄດ້ກຳນົດໃຫ້ລັດຖະບານປະຕິບັດພັນທະຂອງຕົນ, ແຕ່ໃນບາງສົນທິສັນຍາ ໃນປະຈຸບັນ ກໍຍັງບໍ່ທັນມີພື້ນຖານໄວ້ໃນກົດໝາຍ ລາວເລີຍ.

ສົນທິສັນຍາວ່າດ້ວຍຊີວະນາໆພັນ

ໃນປີ 1992, ສປປລາວ ໄດ້ລົງນາມ ສົນທິສັນຍາວ່າດ້ວຍຊີວະນາໆພັນ ຊຶ່ງໃນນັ້ນ ໄດ້ມີພັນທະຈຳນວນໜຶ່ງ ລວມທັງການສ້າງປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດ, ການພັດທະນາບົດແນະນຳ ເພື່ອຄຸ້ມຄອງປ່າສະຫງວນ, ກຳນົດແລະຄວບຄຸມຕິດຕາມ ສ່ວນປະກອບຂອງຊີວະນາໆພັນ ແລະປະເມີນຜົນກະທົບ ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ຈາກໂຄງການພັດທະນາ ທີ່ມີຜົນກະທົບທີ່ບໍ່ດີ ຕໍ່ຊີວະນາໆພັນ. ນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 1995, ສປປລາວ ໄດ້ເຊັນສັນຍາອາຊຽນ ວ່າດ້ວຍການອະນຸລັກທຳມະຊາດ ແລະຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ຊຶ່ງກວມລວມເອົາທັງ ເນື້ອໃນພື້ນຖານຂອງສົນທິສັນຍາ ວ່າດ້ວຍຊີວະນາໆພັນ. ລະບຽບກົດໝາຍຈຳນວນໜຶ່ງ ໄດ້ປະກາດໃຊ້ ເພື່ອປະຕິບັດພັນທະຂອງ ລັດຖະບານ ເຊັ່ນ: ດຳລັດນາຍົກລັດຖະມົນຕີ 164 ໃນປີ 1993 ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສ້າງ ປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ໃນປີ 1999 ແລະລະບຽບການຄຸ້ມຄອງປ່າສະຫງວນ, ສັດປ່າສັດນ້ຳ ໃນປີ 2001. ລະບຽບການເຫຼົ່ານີ້ ໄດ້ກຳນົດບັນດາຫຼັກການ ກ່ຽວກັບການສ້າງຕັ້ງ ແລະການຄຸ້ມຄອງປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດ.

ສົນທິສັນຍາ ວ່າດ້ວຍການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ

ໃນປີ 1995, ລັດຖະບານ ໄດ້ເປັນພາຄີສົນທິສັນຍາ ວ່າດ້ວຍການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ໃນປະຈຸບັນນີ້ໃນ ສປປລາວ ມີອຸດສາຫະກຳຂະຫຍາຍຕົວໜ້ອຍກໍຕາມ, ແຕ່ລັດຖະບານກໍມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ການພັດທະນາປະເທດໃນອະນາຄົດ ຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບເງື່ອນໄຂຂອງສິນທິສັນຍາ. ໃນກໍລະນີໂຄງການນີ້, ບັນຫາໜຶ່ງທີ່ຍົກໃນພາກ 3 ແມ່ນທ່າແຮງທີ່ຈະຜະລິດທາດອາຍພິດເຮືອນແກ້ວ ຈາກອ່າງເກັບນ້ຳ. ເງື່ອນໄຂອື່ນໆຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບໂຄງການ ມີ:

- ການປັບປຸງປະສິດທິພາບດ້ານພະລັງງານ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຂະແໜງເສດຖະກິດ;
- ການປົກປັກຮັກສາ ແລະການປັບປຸງແຫຼ່ງຊົມຊັບທາດອາຍພິດເຮືອນແກ້ວ ໂດຍຄຳນຶງເຖິງພັນທະ ໃນສັນຍາສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
- ການສົ່ງເສີມ ແລະວິທີການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ແບບຍືນຍົງ, ການປູກປ່າແລະການຟື້ນຟູປ່າໄມ້.
- ການສົ່ງເສີມຮູບແບບກະສິກຳແບບຍືນຍົງ ໂດຍຕິດພັນກັບເລື່ອງດົນໜ້າອາກາດ.
- ມາດຕະການຈຳກັດ ແລະ/ຫຼື ຫຼຸດລົງການປ່ອຍທາດອາຍພິດເຮືອນແກ້ວ.
- ການຈຳກັດ ແລະ/ຫຼື ການຫຼຸດລົງການປ່ອຍທາດອາຍມິເທນ.

ສິນທິສັນຍາວ່າດ້ວຍການປົກປັກຮັກສາມໍລະດົກທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະທຳມະຊາດຂອງໂລກ

ລັດຖະບານ ໄດ້ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນສິນທິສັນຍາດັ່ງກ່າວ ໃນວັນທີ 20/6/87. ດຳລັດປະທານປະເທດ ວ່າດ້ວຍການອະນຸລັກມໍລະດົກ ທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ປະຫວັດສາດ ແລະທຳມະຊາດ ທີ່ອອກໃນປີ 1997 (ເລກທີ 03/ປທ) ໄດ້ກຳນົດລະບຽບການແລະມາດຕະການ ສຳລັບການຄຸ້ມຄອງ, ການອະນຸລັກ, ການສະຫງວນແລະການນຳໃຊ້ມໍລະດົກທຳມະຊາດ ລວມທັງ ການຍົກລະດັບຊັບສົມບັດຄົງທີ່ແລະບໍ່ຄົງທີ່ ທີ່ມີມູນຄ່າ ທາງດ້ານປະຫວັດສາດ,

ວັດທະນະທຳຫຼືທຳມະຊາດ ເຂົ້າເປັນມໍລະດົກ ແຫ່ງຊາດ (ມາດຕາ 1).

ກະຊວງ ວັດທະນະທຳ ແລະ ຖະແຫຼງຂ່າວ ແມ່ນຮັບຜິດຊອບ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສຳລັບການປົກປັກຮັກສາ ຊັບພະຍາກອນ ມໍລະດົກວັດທະນະທຳແລະທຳມະຊາດ ຂອງໂລກ. ສິນທິສັນຍາດັ່ງກ່າວນີ້ ໄດ້ເລັ່ງໃສ່ປົກປັກຮັກສາ ແລະອະນຸລັກມໍລະດົກທຳມະຊາດ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງໂລກລວມທັງ ຖິ່ນອາໄສຂອງພືດແລະສັດ ທີ່ຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍແລະສະຖານທີ່ ທີ່ມີຄຸນຄ່າທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ອັນໂດດເດັ່ນ.

ການສຳຫຼວດວັດທະນະທຳ ທີ່ເປັນວັດຖຸ ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ໄດ້ເຮັດໃນເຂດພູພຽງນາກາຍແລ້ວ ໃນປີ 1995. ກ່ອນການກໍ່ສ້າງໂຄງການ, ທິມທີ່ປຶກສາ ທີ່ຄັດເລືອກໂດຍ ບໍລິສັດໄຟຟ້ານໍ້າເທີນ 2 ຈະໄດ້ດຳເນີນ ການສຳຫຼວດລະອຽດ ໃນເຂດກໍ່ສ້າງໂຄງການ ແລະພູພຽງນາກາຍ ໃນເຂດອ່າງເກັບນ້ຳ. ຈຸດປະສົງຂອງການສຳຫຼວດຄັ້ງນີ້ ແມ່ນໄດ້ກຳນົດໃນ ບົດປະເມີນຜົນກະທົບສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະແຜນການຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມ.

ສັນຍາວ່າດ້ວຍການຮ່ວມມືເພື່ອການພັດທະນາອ່າງແມ່ນໍ້າຂອງແບບຍືນຍົງ

ລັດຖະບານສປປລາວ ໄດ້ໃຫ້ ສັດຕະຍາບັນສັນຍາ ວ່າດ້ວຍການຮ່ວມມືເພື່ອການພັດທະນາອ່າງແມ່ນໍ້າຂອງແບບຍືນຍົງ ໃນປີ 1995. ຈຸດປະສົງເບື້ອງຕົ້ນຂອງສັນຍາ ແມ່ນຮັບປະກັນການພັດທະນາໃຫ້ຍືນຍົງ, ການນຳໃຊ້, ການຄຸ້ມຄອງ ແລະການອະນຸລັກຊັບພະຍາກອນ ຈາກແມ່ນໍ້າຂອງ.

ເນື້ອໃນ ທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ໂດຍກົງກັບໂຄງການ ລວມມີ:

- ຮ່ວມມື ໃນການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ, ການນຳໃຊ້, ການຄຸ້ມຄອງແລະການອະນຸລັກ ນໍ້າແລະຊັບພະຍາກອນ ຈາກແມ່ນໍ້າຂອງ;
- ຊ່ວຍເຫຼືອ ໃນການພັດທະນາຜົນໄດ້ ໃຫ້ບັນດາພາຄີ ສັນຍາທັງໝົດ ແບບຍືນຍົງ;

- ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ, ສັດນ້ຳແລະນິເວດວິທະຍາ ຂອງອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ;
- ຮັບຮອງ ເອົາຂໍ້ກຳນົດ ທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນສັນຍາ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ ການຕ່າວນ້ຳໃນອ່າງແລະລະຫວ່າງອ່າງ;
- ຮ່ວມມືໃນການຮັກສາກະແສນ້ຳໃນລຳນ້ຳຂອງ;
- ຫຼີກລ້ຽງ, ເຮັດໃຫ້ໜ້ອຍລົງແລະຫຼຸດຜ່ອນ ຜົນສະທ້ອນ ທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ;
- ຮັບປະກັນ ໃຫ້ແມ່ນ້ຳຂອງ ບໍ່ມີສິ່ງກົດຂວາງ, ມາດຕະການແລະແຜນການ ທີ່ອາດແຕະຕ້ອງຕໍ່ການເດີນເຮືອ.

ການວາງແຜນພັດທະນາໂຄງການ ໄດ້ລວມເອົາຫຼາຍບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສັນຍາ. ນອກຈາກຜົນກະທົບທາງດ້ານທຶນກະສາດ ຕໍ່ແມ່ນ້ຳຂອງແລ້ວ, ສາຍສົ່ງໄຟຟ້າ 500ກິໂລໂວນ ທີ່ຈະຂ້າມແມ່ນ້ຳຂອງເພື່ອສົ່ງພະລັງງານໄຟຟ້າ ໄປໃຫ້ປະເທດໄທ. ການອອກແບບສາຍສົ່ງໄຟຟ້າ ຈະບໍ່ໃຫ້ມີຜົນກະທົບ ຕໍ່ການເດີນເຮືອ ຕາມລຳແມ່ນ້ຳຂອງ.

ສາຍນ້ຳສາກົນ

ແມ່ນ້ຳຂອງ ແມ່ນສາຍນ້ຳສາກົນ ທີ່ມີສາຍສົ່ງໄຟຟ້າຂອງໂຄງການນ້ຳເທີນ 2, 500 ກິໂລໂວນ ຈະຂ້າມ, ການແຈ້ງການ ແມ່ນໄດ້ສົ່ງໄປຍັງບັນດາປະເທດ ທີ່ຢູ່ລຽບແມ່ນ້ຳຂອງ ຄື: ຈີນ, ມຽນມາ, ໄທ, ກຳປູເຈຍ ແລະ ຫວຽດນາມ ແລະລວມທັງຄະນະກຳມາທິການແມ່ນ້ຳຂອງ. ການແຈ້ງການເບື້ອງຕົ້ນ ໄດ້ເຮັດອອກໃນປີ 1996 ຫາທຸກໆປະເທດທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ ແລະບໍ່ມີຄຳຕອບ ກັບຄືນ. ການແຈ້ງການ ຄັ້ງທີ 2 ໄດ້ສົ່ງໄປຫາ ຄະນະກຳມາທິການການແມ່ນ້ຳຂອງ ໃນປີ 2000 ໂດຍຄະນະກຳມະການແມ່ນ້ຳຂອງແຫ່ງຊາດລາວ ແລະການສະເໜີໂຄງການຕໍ່ຄະນະກຳມະການຮ່ວມ ກ່ອນກອງປະຊຸມສະພາຂອງຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວ ໃນເດືອນຕຸລາ 2000. ການແຈ້ງການ ຄັ້ງທີ 3 ໄດ້ເຮັດອອກໃນປີ 2003 ແລະ ທັງໝົດແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຕອບ

ໃດໆເລີຍ, ອັນນີ້ ກໍໝາຍວ່າບໍ່ມີປະເທດໃດ ຄັດຄ້ານ ຕໍ່ການສ້າງສາຍສົ່ງໄຟຟ້າຂ້າມແມ່ນ້ຳຂອງ.

ເຂດຂັດແຍ້ງ

ບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເຂດຂັດແຍ້ງ ແມ່ນມາຈາກບັນຫາ ສາຍສົ່ງໄຟຟ້າຂ້າມແມ່ນ້ຳຂອງ. ມີເສົາໄຟຟ້າສອງເສົາທີ່ຈະໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ. ເສົາ ໜຶ່ງແມ່ນຈະສ້າງຢູ່ໃກ້ກັບເບື້ອງ ສປປລາວ ແລະ ເສົາໜຶ່ງອີກແມ່ນ ຈະຢູ່ໃນເບື້ອງໄທ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ໄດ້ຍົກບັນຫາຂຶ້ນນຳກັນຈຳນວນໜຶ່ງ ໃນໄລຍະຜ່ານມາ ກໍຕາມໃນເຂດຊາຍແດນສາກົນ, ທັງສອງປະເທດ ກໍສາມາດຕົກລົງຮັບຮອງເອົາ ສະຖານທີ່ສ້າງເສົາໄຟຟ້າທີ່ຢູ່ ໃກ້ຊາຍແດນຂອງແຕ່ລະຝ່າຍ. ການກຳນົດເອົາຈຸດສົ່ງໄຟຟ້າຈາກ ສປປລາວ ໄປໄທ ຢູ່ລະຫວ່າງກາງ ຂອງເສົາໄຟຟ້າສອງເສົານັ້ນ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມັນແມ່ນເຂດຊາຍແດນສາກົນ. ການຕົກລົງຈຸດສົ່ງໄຟຟ້າຄືດັ່ງກ່າວ ແມ່ນການກຳນົດເອົາຕ່າງຫາກ ທີ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີທັງຈາກ ສປປລາວ ແລະຈາກໄທ. ຈາກນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງບໍ່ມີການຖືກຖຽງກັນແທ້ຈິງ ວ່າດິນໃນແມ່ນ້ຳຂອງນັ້ນ ເປັນຂອງລາວຫຼືຂອງໄທ ແລະບໍ່ມີຂໍ້ຂັດແຍ້ງກ່ຽວກັບ ການສ້າງສາຍສົ່ງໄຟຟ້າ 500ກິໂລໂວນ ຂ້າມແມ່ນ້ຳ ຂອງ.

ສິນທິສັນຍາສາກົນອື່ນໆ

ສປປລາວ ຍັງໄດ້ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນແກ່ສິນທິສັນຍາສາກົນ ກ່ຽວກັບການລົບລ້າງທຸກຮູບແບບຂອງການແບ່ງແຍກເພດຍິງ ແລະ ສິນທິສັນຍາ ວ່າດ້ວຍສິດທິຂອງເດັກນ້ອຍ. ອົງການສະຫະປະຊາຊາດເພື່ອເດັກນ້ອຍ ແລະ ອົງການສະຫະປະຊາຊາດເພື່ອການພັດທະນາ ກຳລັງຊ່ວຍເຫຼືອລັດຖະບານໃນການ ຮ່າງລະບຽບກົດໝາຍສະເພາະ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສອງສິນທິສັນຍາດັ່ງກ່າວ. ໂຄງການຍັງຈະໄດ້ພິຈາລະນາ ສອງສິນທິສັນຍາເຫຼົ່ານັ້ນ. ໃນປີ 1996, ສປປລາວ ໄດ້ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນແກ່ສິນທິສັນຍາ ວ່າດ້ວຍການຕ້ານການກາຍເປັນທະເລຊາຍ ທີ່ມີການພົວພັນໜ້ອຍກັບ ໂຄງການໄຟຟ້ານ້ຳເທີນ 2.

ການບັບປຸງໃຊ້ແລະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ກົດໝາຍ

ກົນໄກສໍາລັບການບັບປຸງໃຊ້ແລະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍ ແມ່ນກໍາລັງຮ່າງຂຶ້ນ. ມາດຕະການດ້ານການຈັດຕັ້ງ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນໄດ້ຂຶ້ນໃນແຜນໄວ້ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອໃນການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມໂຄງການ. ອວຕສຈະເປັນຜູ້ນຳ ໃນການພັດທະນາລະບຽບການຕ່າງໆ ທີ່ຈຳເປັນ ແລະການພັດທະນາພະນັກງານ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແຜນດຳເນີນງານສິ່ງແວດລ້ອມແຫ່ງຊາດ. ອັນທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນເປັນພິເສດ ມີຄື:

- ການຮັບຮອງເອົາລະບຽບການ ແລະບົດແນະນຳກ່ຽວກັບ ການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມສໍາລັບ ຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳ, ກະສິກຳ ແລະປ່າໄມ້, ໄຟຟ້ານໍ້າຕົກ, ບໍ່ແຮ່ແລະການຂົນສົ່ງ;

- ການບັບປຸງແລະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍອະນຸລັກແລະຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້;
- ການບັບປຸງ ການຄຸ້ມຄອງອ່າງໂຕ່ງໃນເຂດທີ່ມີໂຄງການໄຟຟ້ານໍ້າຕົກທີ່ມີແລ້ວ ແລະມີໃນແຜນ;
- ການຊ່ວຍເຫຼືອ ໃນການຂະຫຍາຍແລະຄຸ້ມຄອງລະບົບປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດ;
- ການບັບປຸງ ຄວາມສາມາດຂອງພະນັກງານ ທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມ ໃນດ້ານປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ໃນເວລາວາງແຜນ ແລະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການພັດທະນາ;
- ການຂະຫຍາຍ ລະບົບການເກັບກຳຂໍ້ມູນດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ລວມເອົາ ຊັບພະຍາກອນດິນ, ແຜນທີ່ນໍ້າໃຊ້ທີ່ດິນ, ການແບ່ງເຂດ ແລະການປະເມີນ ຄວາມສາມາດຮອງຮັບຂອງດິນ;
- ການຊ່ວຍເຫຼືອຝຶກອົບຮົມພະນັກງານ ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ຂອງໂຄງການກໍ່ສ້າງໂຄງລ່າງຕ່າງໆ.